ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΝΤΥΠΟ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΒΟΥΝΙΩΤΙΣΣΑΣ

Έτος 4ο
Αρ. Φύλλου 18
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ας μην ξεχνάμε τα ιστορικά ΟΧΙ

Μια εικόνα διάχυτης παρακμής υπάρχει παντού: διαφθορά στην πολιτική και οικονομική ζωή, η διάλυση της οικογένειας, τα ναρκωτικά, η επίσημη ή συγκεκαλυμμένη πορνεία, το ξέφρενο κυνήγι του χρήματος. Ο ξεπεσμός μας δεν έχει προηγούμενο. Βλέπεις, ξεχνάμε εύκολα και το Θεό και την ιστορία μας.

* Ξεχνάμε το ΟΧΙ που ηρωικά εμπεριέχει το "μολών λαβέ" του Λεωνίδα και το " Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων " που διέσωσε ο Αισχύλος.
* Ξεχνάμε το ΟΧΙ που είπαν οι Απόστολοι στους ισχυρούς της γης και οι μυριάδες Μάρτυρες στην ειδωλολατρία.
* Ξεχνάμε το ΟΧΙ των Αγίων Πατέρων στις πλάνες και τις διάφορες καταστρεπτικές αιρέσεις.
* Ξεχνάμε το ΟΧΙ του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου στους βάρβαρους ισλαμιστές κατακτητές.
* Ξεχνάμε το ΟΧΙ του Μεγάλου, Ιερού Φωτίου στις ύπουλες απαιτήσεις του Πάπα και του Αγίου Επισκόπου Εφέσου Μάρκου του Ευγενικού, στη δόλια και δούρεια υποδούλωση του Βατικανού.
* Ξεχνάμε το ΟΧΙ του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού επί της κυριαρχίας των Εβραίων, εναντίον των αντιχρίστων και πάντων των βλασφήμων.
* Ξεχνάμε το πανίσχυρο ΟΧΙ των ηρώων αγωνιστών του 1821, των Σουλιωτών, του Κολοκοτρώνη και του Παπαφλέσσα εναντίον της απειλής της τουρκοκρατίας και ισλαμοποίησης της Ευρώπης .
* Ξεχνάμε το ΟΧΙ των Χριστιανών Ελληνοπαίδων εναντίον των Γερμανών, των Ναζί και του Χίτλερ.
* Ξεχνάμε το ΟΧΙ που είπαν ενάντια στη Βρετανική αποικιοκρατία, η ΕΟΚΑ και τα πολύ πιστά Ορθόδοξα, πνευματικά παιδιά του 1955-59, που διάβαζαν την Καινή Διαθήκη με φλόγα ιερή μέσα από τη φυλακή και κοινωνούσαν των Αχράντων Μυστηρίων πριν απαγχονιστούν.

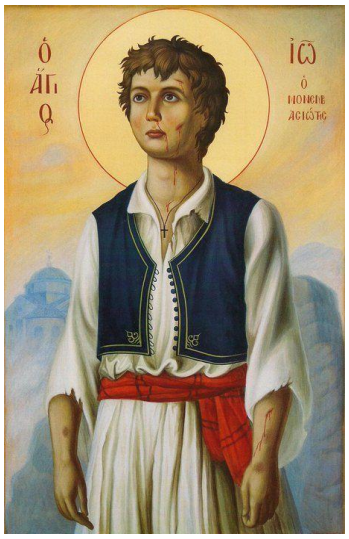
Μήπως έχει φθάσει και για μας που κατοικούμε στη σημερινή Ελλάδα η ώρα να ξεστομίσουμε το δικό μας μεγάλο ΟΧΙ; Να πούμε ΟΧΙ ενάντια στη βαριά αρρώστια που βιώνει το έθνος και που αν δεν αντιμετωπισθεί έγκαιρα, ενδέχεται να έχει την ίδια κατάληξη που έχουν όλες οι σοβαρές ασθένειες: το θάνατο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΚΙΔΗΣ, ο ήρωας που αρνήθηκε να παραδώσει την ελληνική σημαία στους Γερμανούς. 27-4-1941

Όταν οι Γερμανοί κατακτητές μπήκαν στην Αθήνα στις 27 Απριλίου 1941 το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν να ζητήσουν από τον εύζωνο να κατεβάσει τη Γαλανόλευκη Σημαία μας από τον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης.Ο απλός αυτός φαντάρος δεν ένοιωσε καμιά ταραχή στην απαίτηση αυτή των κατακτητών.Είχε πάρει τη μεγάλη απόφαση. Μια λέξη μόνο πρόφερε και τίποτα άλλο: ΟΧΙ. Μια απλή λέξη με τεράστια όμως σημασία. Ο εύζωνας τυλίχτηκε με τη σημαία, έτρεξε ως την άκρη του Ιερού Βράχου και μπρος στα μάτια των εμβρόντητων Γερμανών ρίχτηκε μ' ένα σάλτο στον γκρεμό, βάφοντας το εθνικό μας σύμβολο με το τίμιο αίμα του. Η γερμανική στρατιωτική διοίκηση Αθηνών υποχρέωσε την προδοτική κυβέρνηση Τσολάκογλου να δημοσιεύσει στον Τύπο ανακοίνωση, σύμφωνα με την οποία ο φρουρός της σημαίας μας, υπέστη έμφραγμα από τη συγκίνηση όταν του ζητήθηκε να την παραδώσει.Όμως οι στρατιώτες κι οι επικεφαλής του γερμανικού αποσπάσματος είχαν συγκλονιστεί απ' αυτό που είδαν και δεν κράτησαν το στόμα τους κλειστό. Στις 9 Ιουνίου η είδηση δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα DAILY MAIL με τίτλο:" Ένας Έλληνας φέρει τη σημαία του έως το θάνατο ".Η θυσία του Έλληνα στρατιώτη έγινε αιτία να εκδοθεί διαταγή από το Γερμανό φρούραρχο να υψώνεται και η ελληνική σημαία δίπλα στη γερμανική. Μέχρι πριν από λίγα χρόνια, εκεί στα Αναφιώτικα κάτω από τον Ιερό Βράχο, ζούσαν ακόμα αυτόπτες μάρτυρες, που είδαν τη θυσία του παλληκαριού και κάθε χρόνο, στο μνημόσυνό του στις 27 Απριλίου, άφηναν τα δάκρυά τους να κυλήσουν στη μνήμη του. Το όνομα αυτού του ΕΛΛΗΝΑ είναι **Κωνσταντίνος Κουκίδης** και στολή του η Σημαία μας.

Ο 15χρονος νεομάρτυρας του Χριστού

Σε μια εποχή που αναζητούμε τις χαμένες μας αξίες οι Νεομάρτυρες της Ορθοδοξίας με την αγάπη τους για το Θεό και την πατρίδα μπορούν να αποτελέσουν σήμερα πυξίδα για όλους μας και ιδιαίτερα για τους νέους. Ένας από τους Νεομάρτυρες της Εκκλησίας μας είναι ο **Άγιος Ιωάννης ο Μονεμβασιώτης**, που μαρτύρησε στη Λάρισα το 1773 σε ηλικία 15 ετών.

Καταγόταν από τα μέρη της Μονεμβασίας˙ γεννήθηκε το 1758 στο χωριό Γούβες, όπου και μεγάλωσε. Ήταν γιος ιερέα. Από μικρός ο Ιωάννης προσπαθούσε να μιμείται τον πατέρα του στη ζωή του. Τον βοηθούσε στις Ακολουθίες της Εκκλησίας και πάντα θυμόταν ότι αυτός ήταν «παπά γιος» και έπρεπε να προσέχει τη συμπεριφορά του, ώστε να είναι παράδειγμα για τα υπόλοιπα παιδιά της ηλικίας του.

Το 1770 όμως, οι ορδές του Τουρκαλβανού Χατζή Οσμάν, αφού κατέπνιξαν κάθε σημείο ελληνικής αντιστάσεως, έφθασαν και στις Γούβες. Μεταξύ άλλων φόνευσαν και τον πατέρα του Ιωάννη (του οποίου το όνομα δε διασώθηκε) και στη συνέχεια αιχμαλώτισαν τον ίδιο και τη μητέρα του και τους μετέφεραν στη Λάρισα. Εκεί τους πώλησαν δύο και τρεις φορές τον καθένα ξεχωριστά και ύστερα από δύο χρόνια τους ξαναπώλησαν και τελικά αγοράσθηκαν και οι δύο από έναν Τούρκο από τη Θεσσαλονίκη, που διέμενε στη Λάρισα. Μάλιστα ο Τούρκος δεν είχε παιδιά και βλέποντας τα χαρίσματα του Ιωάννη, ο οποίος ήταν πολύ έξυπνος για την ηλικία του, πρόθυμος, πειθαρχικός και σβέλτος στη δουλειά, σκέφθηκε μαζί με τη γυναίκα του να τον υιοθετήσουν.

Έτσι από τη στιγμή εκείνη καθημερινά το αφεντικό του προσπαθούσε να διαστρέψει τον Ιωάννη από την Πίστη των Χριστιανών και να τον κάνει Οθωμανό. Αρχικά προσπάθησε με κολακείες και υποσχέσεις και κατόπιν με φοβέρες και βασανισμούς, ώστε να κάμψει την αντίσταση του Ιωάννη, ο οποίος όμως έμενε στερεός και ακλόνητος στη Χριστιανική Πίστη του. Παράλληλα και η γυναίκα του αφεντικού του προσπαθούσε καθημερινά με μαγείες και σατανικά γητεύματα να ξεμυαλίσει τον Ιωάννη, ώστε να τουρκέψει. Αλλ' ο Ιωάννης, έχοντας το Θεό μέσα του, έμεινε καθαρός απ' όλα. Η θεία Χάρη τον φύλαξε απ' όλα τα διαβολικά τεχνάσματα της γυναίκας του Αγαρηνού.Αφού κουράστηκε ο Τούρκος να παρακαλεί και να πιέζει τον Ιωάννη να αλλαξοπιστήσει, θυμωμένος τον οδήγησε στην αυλή του Τζαμιού. Εκεί μαζεύτηκαν πολλοί Αγαρηνοί, που προσπαθούσαν με χτυπήματα, φοβέρες και σπαθισμούς να τον κάνουν να τουρκέψει. Η απάντησή του όμως ήταν ξεκάθαρη: **«*Εγώ Τούρκος δε γίνομαι. Χριστιανός είμαι και Χριστιανός θέλω να πεθάνω*»!**

Έφτασε όμως και η νηστεία της Παναγίας, το Δεκαπενταύγουστο. Μόλις ο Τούρκος κατάλαβε ότι ο Ιωάννης δεν ήθελε να χαλάσει τη νηστεία και να αρτυθεί, αποφάσισε να τον κλείσει σ' ένα στάβλο. Εκεί τον κλειδαμπάρωσε για όλο το διάστημα των 15 ημερών και πότε τον κρεμούσε και πότε τον χτυπούσε με το σπαθί του, προσπαθώντας να τον κάνει να φάει και να χαλάσει τη νηστεία. Αλλ' ο Ιωάννης όχι μόνο δεν έφαγε αρτυμένα φαγητά, αλλά ούτε καν τα δοκίμασε. Προσευχόταν και παρακαλούσε την Παναγία να τον βοηθήσει να μην αρτυθεί. Προτιμούσε καλύτερα να θανατωθεί παρά να χαλάσει τη νηστεία.

Βλέποντας ο αφέντης του ότι δεν πείθεται, τον άφηνε νηστικό 2 και 3 ημέρες, χωρίς να του δίνει τίποτε να φάει. Από την άλλη μεριά, η μητέρα του Ιωάννη, ίσως πιεζόμενη από τον Τούρκο αφέντη, στεκόταν κοντά στο γιο της και βλέποντάς τον αποκαμωμένο από τα βασανιστήρια και από τη νηστεία, τον παρακινούσε να φάει λέγοντάς του: «*Φάε, γιε μου, από αυτά τα φαγητά, για να μην πεθάνεις, και ο Θεός και η Παναγία σε συγχωρούν, γιατί δεν το κάνεις με το θέλημά σου, αλλά από ανάγκη. Λυπήσου και εμένα τη φτωχή και στενοχωρημένη μητέρα σου και μη θελήσεις να πεθάνεις παράκαιρα και με αφήσεις έρημη σ' αυτή τη σκλαβιά και ξενιτειά*». Στις παρακλήσεις αυτές της μητέρας του ο Ιωάννης απάντησε: «*Γιατί κάνεις έτσι, μητέρα, και κλαις; Γιατί δε μιμείσαι τον Πατριάρχη Αβραάμ, ο οποίος για την πίστη και την αγάπη του στο Θεό θέλησε να θυσιάσει το μοναδικό γιο του, τον Ισαάκ, που όμως ο Θεός τον διέσωσε με θαύμα; Εσύ είσαι πρεσβυτέρα κι εγώ γιος Ιερέα και Μάρτυρα και πρέπει να είμαστε όχι μόνο πιστοί, αλλά και υποδείγματα στους αδελφούς μας Χριστιανούς. Γιατί, αν δε φυλάμε και τα θεωρούμενα μικρά από τους Νόμους και τα έθιμα της Εκκλησίας μας, πώς θα φυλάξουμε τα μεγάλα…;*».

Ύστερα από αυτή την ακλόνητη στάση και απάντηση του Ιωάννη, εξαγριωμένος πια ο Τούρκος του έδωσε μια θανατηφόρα μαχαιριά στην καρδιά και μετά από δύο ημέρες ο Ιωάννης έλαβε το στεφάνι του μαρτυρίου, στις **21 Οκτωβρίου 1773**, ως Άγιος Νεομάρτυρας Ιωάννης σε ηλικία 15 χρόνων. Γιατί αμέσως ο Θεός τίμησε το μαρτυρικό του σώμα με ευωδία και θείο φως, όπως και με πολλά θαύματα αργότερα.

Αφού ο Τούρκος αφέντης του τον φόνευσε, πέταξε το μαρτυρικό του σώμα στο διπλανό κήπο, για να τον φάνε οι σκύλοι. Και όχι μόνο οι σκύλοι δεν έφαγαν το ιερό Λείψανο, αλλά και έμεινε φωτεινό και αναλλοίωτο, ενώ Χριστιανοί Λαρισαίοι είδαν φως ουράνιο να κατέρχεται σαν αστέρι επάνω του. Τότε ο Μητροπολίτης Λάρισας που πληροφορήθηκε αυτά, ζήτησε την άδεια και ενταφίασε το ιερό Λείψανο χριστιανοπρεπώς. Η μνήμη του Αγίου τελείται στις 21 Οκτωβρίου. Ιδιαίτερα εορτάζεται στη Λακωνία και τη Λάρισα. Ας έχουμε τις πρεσβείες του.

Η παρεξήγηση

Σε μία αίθουσα αναμονής αεροδρομίου, στη θέση των Vips απλώνεται αναπαυτικά στα καθίσματα μια νεαρή γυναίκα και διαβάζει ένα βιβλίο. Στο διπλανό κάθισμα, ένας καλοβαλμένος νεαρός κύριος είναι αφοσιωμένος στην εφημερίδα του. Ενώ η νεαρή γυναίκα διαβάζει αμέριμνα, απλώνει το χέρι της και παίρνει ένα μπισκότο από το πακέτο που βρισκόταν δίπλα της. Την ίδια στιγμή ο κύριος παίρνει κι αυτός ένα μπισκότο. Τι θράσος! Από τα μπισκότα που μόλις είχε αγοράσει για τον εαυτό της!

Ενοχλημένη, παίρνει ένα δεύτερο μπισκότο, αλλά και ο νεαρός κύριος παίρνει άλλο ένα, χαμογελώντας της ευγενικά. Ο θυμός της έχει ξεπεράσει κάθε όριο, είναι πια τελείως οργισμένη. Στη συνέχεια για κάθε μπισκότο που έπαιρνε αυτή, έπαιρνε άλλο ένα και αυτός. Ώσπου, στο τελευταίο, η νεαρή βράζει από οργή και περιμένει να δει τι θα κάνει ο αγενής. Αυτός, κόβει στα δύο το μπισκότο και της προσφέρει το μισό. Έξαλλη πλέον η κοπέλα, μαζεύει βιαστικά τα πράγματά της και ορμά έξω από την αίθουσα.

Στη διάρκεια της πτήσης ανοίγοντας την τσάντα της διαπιστώνει έντρομη ότι το πακέτο με τα δικά της μπισκότα βρισκόταν εκεί άθικτο, ποτέ δεν το είχε ακουμπήσει στο διπλανό κάθισμα της αίθουσας αναμονής. Έπαιρνε από τα μπισκότα του χαμογελαστού κυρίου! Όμως, ήταν πια πολύ αργά για να διορθώσει την παρεξήγηση. Δεν ήξερε τίποτε γι' αυτόν, ενώ έσπευσε να «αναγνωρίσει» οργισμένα το δικό της λάθος στη συμπεριφορά του!

Κι' έτσι, έλειψε η ευκαιρία για ένα αυθόρμητο διάλογο, που θα παρέμενε οργισμένη παρεξήγηση αν δεν έβρισκε άθικτα τα μπισκότα της. Θα μπορούσε να τα είχε ξεχάσει κάπου αλλού. Άραγε οι άλλοι πάντα σκοπεύουν να μας πάρουν κάτι; Μήπως μας έχουν δώσει κιόλας κάτι που το αγνοούμε αυτάρεσκα; Εμείς δεν κάνουμε ποτέ λάθος;

Το πνεύμα της αυτοκαταστροφής

Στην Ελλάδα κάθε χρόνο μαρτυρούνται περίπου 350.000 εκτρώσεις. Δηλαδή, κάθε χρόνο 700.000 χιλιάδες νέοι δηλητηριάζονται με το δηλητήριο των εκτρώσεων που τους ποτίζει η σκληρή αυτή αμαρτία. Οι οικογένειες στενάζουν κάτω από τη διαλυτική παρουσία της μοιχείας και του κενού των ανθρωπίνων σχέσεων. Η πορνεία θερίζει τα νιάτα, ακόμα και τα άγουρα του γυμνασίου. Έγινε κάτι σαν άθλημα. Νέοι και νέες συναγωνίζονται σε μια αδιέξοδη, αλλά και καταστροφική πορεία. Γέρνουν τα νιάτα σαν μαραμένα κλωνάρια ζώντας τον αφύσικο μονόδρομο προς την ηδονή και την εναλλαγή συντρόφων.

Η ψυχή των νεοελλήνων συμπιέζεται κάτω από το βάρος που ασκεί η φιλοχρηματία και η ηδονή για εξουσία και κυριαρχία. Μικροί και μεγάλοι ονειρεύονται την ανέλιξή τους με κάθε μέσο, πατώντας πάνω στο διπλανό τους. Αποτέλεσμα˙ σπάνια βλέπεις χριστιανό Έλληνα να μετανοεί και να πονά που ζήτησε μεσολάβηση πολιτικού για να υποσκελίσει το συνάνθρωπό του και να τακτοποιηθεί ο ίδιος ή τα παιδιά του.

Η αγωνιώδης μέριμνα από το πρωί μέχρι το βράδυ και απ'το βράδυ ως το πρωί, για ανούσιες φροντίδες και ενασχολήσεις, κέρδισαν το νου και την καρδιά μας. Φροντίζουμε για όλους και για όλα. Τρέχουμε δεξιά και αριστερά να προλάβουμε – άραγε τι; Αυξήσαμε τις υποχρεώσεις μας σε όλα τα επίπεδα. Μέσα στην παραζάλη μας δεν ακούσαμε ούτε την εντολή του Χριστού: «Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε».(Ματθ. Στ΄25). Δεν έχω σκοπό να κατηγορήσω ή να υποβαθμίσω ούτε τη μέριμνα, ούτε τη φροντίδα για τα απαραίτητα και αναγκαία πάνω στη γη. Μια αιτία όμως από τα δεινά που σήμερα μαστίζουν τον τόπο μας είναι ότι απολυτοποιήσαμε το σώμα και τις ανάγκες του. Αγνοούμε ότι από μόνο του το σώμα δεν υπάρχει και δεν υφίσταται. Ο άνθρωπος έτσι όπως τον δημιούργησε ο Θεός είναι ψυχοσωματική ενότητα. Ούτε η ψυχή από μόνη της, ούτε το σώμα από μόνο του συγκροτεί τον άνθρωπο.

Αν η φροντίδα και η μέριμνά μας επικεντρωνόταν ***πρωτίστως στη σωτηρία της ψυχής*** *και* ***δευτερευόντως στα του σώματος****, τότε θα ήταν επαινετή και θαυμαστή. Αλλά εμείς απομονώσαμε το σώμα απ'την ψυχή και η μόνη μας έννοια και φροντίδα ήταν πώς θα κάνουμε κάθε τι που θα προσφέρει στο σώμα άνεση, ανάπαυση και υλικά αγαθά. Ρίξαμε την ψυχή μας στη στέρηση και την ασιτία. Θρέψαμε το σώμα αγνοώντας ότι υπάρχει και η ψυχή με τις δικές της ανάγκες και απαιτήσεις. Της στερήσαμε τη μόνη τροφή που συμβάλλει στην πρόοδο και την πνευματική οικοδομή. Την αποκόψαμε απ' το Θεό, τη μοναδική πηγή ζωής που έχει ανάγκη για να ζήσει, να ανδρωθεί και να ωριμάσει.*

Η λύση του προβλήματος λοιπόν βρίσκεται μέσα μας. ***Μετάνοια προσωπική χρειάζεται.*** *Λιγότερη μέριμνα για τα ανούσια και περισσότερη εμπιστοσύνη στην* ***πρόνοια του Θεού.*** *Να ξαναζήσουμε την* ***αθωότητα*** *και την* ***καθαρότητα.*** *Πολλά τα μαύρα σύννεφα που φέραμε πάνω από τα κεφάλια μας.*

ΒΑΣΚΑΝΙΑ (ΤΟ ΜΑΤΙ)

- **Τι είναι η βασκανία;**

Είναι το μάτιασμα ενός ολιγόπιστου ανθρώπου από κάποιον φθονερό άνθρωπο. Όποιος διακατέχεται από φθόνο έχει τη δύναμη με το βλέμμα του, με τα λόγια του ή με τη σκέψη του, να επιδρά και να προσβάλλει τον άλλο, άλλοτε χρησιμοποιώντας εκφράσεις θαυμασμού και άλλοτε επικαλούμενος σατανικές δυνάμεις.

Η βασκανία δεν είναι ένας συνηθισμένος πονοκέφαλος ή μια συνηθισμένη ζάλη, αλλά κάτι το ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΟ! Κάτι το φοβερό, το ανυπόφορο, το ΣΑΤΑΝΙΚΟ! Και δεν προσβάλλονται μόνο οι άνθρωποι, αλλά και τα ζώα και σε ορισμένες περιπτώσεις θανατηφόρως. Θύματα της βασκανίας είναι συνήθως άτομα που διακρίνονται για την ωραιότητα του προσώπου και του σώματος. Τα παιδιά είναι τα συνηθέστερα και ευκολότερα θύματα της βασκανίας.

- **Η Εκκλησία δέχεται το μάτιασμα;**

Ναι, το δέχεται˙ γι' αυτό έχει ειδική ευχή κατά της βασκανίας την οποία διαβάζουν μόνο οι ιερείς και εξορκίζεται ο διάβολος: «...ἀπέλασον πᾶσαν διαβολικήν ἐνέργειαν, πᾶσαν σατανικήν ἔφοδον ...».

- **Ποιους πιάνει το μάτι;**

Πιάνει όσους δεν έχουν θωρακίσει τον εαυτό τους με τα πνευματικά όπλα που πολεμούν και συντρίβουν τις δαιμονικές ενέργειες. Όπως είναι π.χ. η νηστεία,η προσευχή,η εξομολόγηση, η Θεία Κοινωνία.

- **Πώς γίνεται το ξεμάτιασμα; Μπορεί ο καθένας να το κάνει;**

Οι λαϊκοί άνδρες και γυναίκες στερούνται ιερωσύνης και δεν έχουν δικαίωμα να «σταυρώνουν» τον άλλο. Μόνο οι ιερείς έχουν το προνόμιο αυτό. Ακόμα ο πατέρας ή η μητέρα, επειδή είναι πρόσωπα ιερά, και επειδή έχουν εξουσία επί των τέκνων τους, μπορούν να «σταυρώνουν» τα παιδιά τους. Όταν δεν υπάρχει κοντά ιερέας, οι γονείς μπορούν να σταυρώνουν στο πρόσωπο το ματιασμένο παιδί τους με λαδάκι από το καντήλι και να λένε την ευχή: «Συντριβήτωσαν ὑπό τήν σημείωσιν τοῦ τύπου του Σταυροῦ σου πᾶσαι αἱ ἐναντίαι δυνάμεις», τρεις φορές και να του δίνουν να πιει αγιασμό. Αυτά τα λόγια πρέπει να λένε ή το απολυτίκιο του αγίου του παιδιού και όχι το «Ιησούς Χριστός νικά και όλα τα κακά σκορπά» που δεν είναι ευχή της Εκκλησίας μας. Οι γυναίκες της γειτονιάς δεν έχουν κανένα δικαίωμα να ξεματιάζουν. Πολλές μάλιστα κάνουν και κάτι σαν «ευχέλαιο» ρίχνοντας σ'ένα ποτήρι γεμάτο νερό λίγες σταγόνες λαδιού και ανακατεύοντας λόγια της Εκκλησίας και λόγια του διαβόλου. Αυτό είναι ανεπίτρεπτο και αποτελεί πλάνη. Ίσως όμως ρωτήσεις. Μα γιατί μόλις με εξορκίσουν οι γυναίκες είμαι μια χαρά; Μπορεί να είναι ψυχολογικό. Μπορεί όμως και το σημαντικότερο: να σταματά ο διάβολος την προσβολή για να σε πλανά και να σε κάνει υποχείριό του.

- **Τα «ξόρκια» είναι μαγικά;**

Ναι, είναι. Τα «ξόρκια» δεν έχουν καμία σχέση με την Εκκλησία, αλλά είναι παγίδες του σατανά και προθάλαμος της μαγείας. Η ανάμειξη ιερών ονομάτων και ευχών γίνεται, για να εξαπατά ο διάβολος τους ανθρώπους. Ακόμα και όταν «φτύνουμε» κάποιον για να μην τον ματιάσουμε είναι μία πράξη εξευτελισμού της εικόνας του Θεού που είναι ο άνθρωπος, και βλασφημία κατά του Θεού.

Προσοχή λοιπόν! Όχι στις ξεματιάστρες, στους εξορκιστές και στο διάβολο. Ναι στην Εκκλησία μας και το Χριστό που με τις ευχές εξορκισμών μας απαλλάσσει από ασθένεια, δαιμονισμό, βασκανία, μαγεία και προστατεύει και εμάς και τα παιδιά μας και τα ζώα μας και τα χωράφια μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΜΑΚΡΗ (1911-2006)

ΓΙΑ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ

... Είναι ευλογημένα όταν είναι αποτέλεσμα τίμιας εργασίας και πνευματικών ταλάντων. Από αυτό τον πλούτο περιμένει κι ο πτωχός και ο πονεμένος. Διότι ο πλούσιος που εργάσθηκε σκληρά να αποκτήσει αγαθά, γνωρίζει και καταλαβαίνει τον πόνο και την ανάγκη του αδελφού του.

... Αχ να 'ξεραν οι πλούσιοι, ότι ο Παράδεισος τους περιμένει αν ξεφύγουν την κόλαση της φιλαργυρίας τους.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

... Τα ζευγάρια, παιδί μου, σήμερα
χωρίζουν από τον εγωισμό τους.
Δε σηκώνει κουβέντα ούτε ο άνδρας,
ούτε η γυναίκα. Αν λίγο ταπεινωθούν
έρχεται η χάρη του Θεού και καταλαβαίνουν
τα λάθη τους, ζητούν συγγνώμη και αγκαλιά
προχωράνε στο δρόμο της ζωής τους.

Γράμμα από έναν πολεμιστή του ’40

Ένα γράμμα - μία μαρτυρία. Μια κραυγή εκ βαθέων που προκαλεί ρίγος και δέος. Το έγραψε ένας πολεμιστής του πολέμου του ’40 και το κατέθεσε στο γραφείο του δημοσιογράφου και λογοτέχνη Νέστορα Μάτσα. Απευθύνεται σ’ ένα «νέο άνθρωπο», τον οποιοδήποτε νέο άνθρωπο.

«Νέε μου φίλε… απευθύνομαι στη φλόγα των ματιών σου, που κλείνει τα όνειρα, τις φιλοδοξίες και τη λαχτάρα σου να πετύχεις στο πανεπιστήμιο ή στη δουλειά που διάλεξες. Αυτή η λαχτάρα, η τόσο ανθρώπινη, η τόσο νόμιμη, είναι ό, τι πιο ωραίο κλείνεις μέσα σου, γιατί σου δίνει τη δύναμη να αγωνίζεσαι και να μη λυγίζεις στην πρώτη δυσκολία…

Α, νέε μου, να μπορούσες έστω και λίγο να ζούσες την έξαρση και την παλλαϊκή συμμετοχή εκείνης της εθνικής μέθης. Όλοι μας, εμείς που ξεκινούσαμε για το μέτωπο κι οι άλλοι που θα έμεναν στα μετόπισθεν, όλοι μας, ο ανώνυμος ψυχωμένος λαός και οι επώνυμοι ανώτεροι αξιωματούχοι, άνθρωποι των γραμμάτων και επιστήμονες, απλές αγράμματες γυναικούλες, νέοι και γέροι, όπου και αν βρισκόμαστε, όπου και αν ζούσαμε, όποια δουλειά κι αν κάναμε, είχαμε γίνει μια ενιαία εθνική ψυχή. Δε μας χώριζαν διαφορές, δε μας δηλητηρίαζαν πολιτικά μίση, δε μας διαιρούσαν τάξεις, ιδέες, φρονήματα. Είμαστε το Γένος ενιαίο και αδιαίρετο, που έπρεπε να πολεμήσουμε για την ελευθερία, που μας χάρισαν με αίμα και θυσίες οι πρόγονοι και που εμείς είχαμε απαράβατο χρέος, πάλι με αίμα και θυσίες να τη διαφυλάξουμε, για να την κληροδοτήσουμε σαν ιερή επιταγή και παρακαταθήκη στα παιδιά και στα εγγόνια μας… Και δώσαμε εμείς οι μικροί και ανίσχυροι στην πανίσχυρη Ευρώπη και τον κόσμο ολόκληρο, το ύψιστο ηθικό μάθημα που το εκφράζει τόσο επιγραμματικά στο στίχο του ο ποιητής (Κάλβος): «θέλει ἀρετὴν καὶ τόλμην ἡ ἐλευθερία». Ματώσαμε, πληγωθήκαμε, δοκιμαστήκαμε σκληρά αντιμετωπίζοντας τις πολυάριθμες σιδερένιες δυνάμεις του Άξονα, **αλλά δε λυγίσαμε**…

Το ξέρω, νέε μου φίλε, πως όλα αυτά σου φαίνονται κάπως υπερβολικά. Κι ίσως μέσα σου διατυπώνεις τη σκέψη ότι είναι «εκτός εποχής»… Άλλοι οι στόχοι των ανθρώπων, άλλες οι επιδιώξεις τους: μια καλύτερη και πιο άνετη ζωή, η εύκολη επιτυχία, πληρωμένη με οποιοδήποτε τίμημα. Ο κατασκευασμένος ευδαιμονισμός… Κι όμως η ζωή είναι γεμάτη ακόμη από ενδιαφέροντα, από στόχους, από ιδανικά. Δεν έχει αδειάσει, όπως θέλουν να νομίζουν κάποιοι, δεν έλειψαν εντελώς οι γέφυρες επικοινωνίας. Στο χέρι σου είναι να τις στεριώσεις για να μπορείς να δεις το συνάνθρωπο όχι σαν αντίπαλο για αναμέτρηση αλλά σαν φίλο για συνεργασία… νέε μου άγνωστε φίλε…

(Νέοι μου) Τώρα είναι ο δικός σας κλήρος, η δική σας σειρά. Ο τόπος περιμένει από σας! Οι άνθρωποι περιμένουν από σας! Μεγάλο το <u>χρέος</u>, μεγαλύτερη ακόμη η <u>χαρά</u>. Λέγαμε όταν κινούσαμε για το Μέτωπο: **Όλοι μαζί αδέλφια, για τη Λευτεριά μας!** Κι αυτές οι απλές λέξεις, αυτό το «όλοι μαζί αδέλφια», ήταν βίωμα, σκοπός και αποστολή… Ζήτησε, νέε μου, να γνωρίσεις μέσα από κείμενα και μαρτυρίες αυτές τις μεγάλες ώρες του ’40, αυτό το νεώτερο έπος του Γένους. Μέθυσε από τη μέθη τους, πάρε δύναμη από την πίστη τους. Για να μπορείς ολοκληρωτικά και απόλυτα να κατανοήσεις τη βαθειά, την καίρια και τελεσίδικη σημασία της κραυγής: Όλοι μαζί αδέλφια! … Και όχι μόνο στη μεγάλη ώρα του Πολέμου, αλλά και στη μεγάλη ώρα της Ειρήνης! Που χρειάζεται κι αυτή **μέθη, αγώνα κι αγρύπνια.**

Με αγάπη

Ένας παλιός πολεμιστής του ’40».

Ξεκίνα από την αρχή και όχι από το τέλος…

“Ο κόσμος είναι ανάλατος και άγευστος”, λες εσύ φίλε μου. Και εκατό φορές μου το επαναλαμβάνεις πως ο κόσμος είναι ανάλατος κι εκατό φορές εξεγείρεσαι ενάντια σ’ αυτόν τον ανάλατο κόσμο. Και καμαρώνεις με την επανάσταση και απειλείς να ανατρέψεις τον κόσμο. Ξεκίνα από την αρχή και όχι από το τέλος, φίλε μου. Εξεγέρσου πρώτα ενάντια στον εαυτό σου, ενάντια στη δική σου έλλειψη αλατιού. “Οι άνθρωποι είναι σκοταδιστές και δολοφόνοι”, λες εσύ φίλε μου. Κι εκατό φορές εξεγείρεσαι ενάντια στην αμαρτία των άλλων ανθρώπων. Όμως, εξεγέρσου πρώτα ενάντια στον εαυτό σου, για να μπορέσεις μετά με περισσότερη δύναμη και με περισσότερο δίκιο να εξεγείρεσαι ενάντια στους άλλους, και για να μπορέσω κι εγώ να πιστέψω στην επιτυχία της δικής σου επανάστασης.

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Ο άθεος και η...αρκούδα!

Ένας άθεος έκανε τη βόλτα του στο δάσος, θαυμάζοντας όλα αυτά που εκείνο το «ατύχημα της εξέλιξης" είχε δημιουργήσει.
-Τι καταπληκτικά δέντρα! -Τι όμορφα ποτάμια! -Τι απίστευτα ζώα...!, αναφωνούσε συνέχεια.
Ενώ περπατούσε κατά μήκος του ποταμού άκουσε ένα θόρυβο στους θάμνους πίσω του. Γύρισε για να κοιτάξει. Τότε είδε μία τεράστια αρκούδα να πηγαίνει προς την κατεύθυνσή του. Τρομοκρατημένος, βάλθηκε να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Κοίταξε πάνω από τον ώμο του και είδε ότι η αρκούδα ήταν πολύ κοντά. Άρχισε να τρέχει πιο γρήγορα! Ήταν τόσος ο φόβος του, που του ήρθαν δάκρυα στα μάτια. Εκείνη τη στιγμή σκόνταψε κι έπεσε κάτω αβοήθητος. Κύλησε στο έδαφος και προσπάθησε να σηκωθεί. Μόνο που η αρκούδα ήταν ήδη από πάνω του, προσπαθώντας να τον ακινητοποιήσει με το ένα πόδι, ενώ με το άλλο προσπαθούσε να τον χτυπήσει με δύναμη.
Ακριβώς εκείνη τη στιγμή ο άθεος φώναξε:
- *Θεέ μου*!
Τότε ο χρόνος σταμάτησε. Η αρκούδα δεν αντιδρούσε. Το δάσος έπεσε σε σιωπή. Μέχρι και το ποτάμι σταμάτησε να κυλά. Ένα καθαρό φως εμφανίστηκε στον ουρανό και μια φωνή ακούστηκε να λέει:
-Εσύ για χρόνια αρνιόσουν την ύπαρξή Μου. Έλεγες στους άλλους ότι Εγώ δεν υπήρχα, και απέδιδες τη δημιουργία σε "κάποιο κοσμικό ατύχημα". Περιμένεις τώρα να σε βοηθήσω Εγώ να βγεις από αυτήν την κατάσταση; Πρέπει να περιμένω ότι θα μου έχεις πίστη;
Ο άθεος κοίταξε κατευθείαν στο φως και είπε:
-Θα ήταν, πράγματι, υποκρισία από μέρους μου να ζητήσω ξαφνικά να μου συμπεριφερθείς σαν να ήμουν χριστιανός. Ίσως, όμως ... να μπορούσες να κάνεις χριστιανή την αρκούδα ...;
-Πολύ καλά! , είπε η φωνή.
Το φως εξαφανίστηκε. Το ποτάμι άρχισε πάλι να κυλάει κι επέστρεψαν όλοι οι ήχοι του δάσους. Και, τότε, η αρκούδα σήκωσε τα πόδια της, έκανε μια παύση, κατέβασε το κεφάλι και μίλησε:
- **Κύριε, ευλόγησε** αυτό το γεύμα που πρόκειται τώρα να φάω. Αμήν.

Λεμονόπιτα σιροπιαστή με γιαούρτι

Υλικά:

* 400 γρ. αλεύρι που φουσκώνει μόνο του (φαρίνα) * 300γρ. γιαούρτι αγελαδινό * 4 αυγά * 1 ½ φλιτζ. ζάχαρη * 250 γρ. βούτυρο σε θερμοκρασία δωματίου * ξύσμα από 2 λεμόνια * 2 σταγόνες μαστίχα κοπανισμένες * 1 βανίλια * 1/4 κουτ. γλυκού αλάτι

Για το σιρόπι:
* 2 φλιτζ. ζάχαρη * 2 φλιτζ. νερό
* χυμό από 1 λεμόνι

Οδηγίες:
1. Προθερμαίνετε το φούρνο στους 180◦C. Βουτυρώνετε μία στρογγυλή φόρμα διαμέτρου 30 εκατοστών και μετά ρίχνετε λίγο αλεύρι από πάνω.
2. Χτυπάτε το βούτυρο στο μίξερ στην υψηλή ταχύτητα προσθέτοντας σιγά-σιγά τη ζάχαρη. Συνεχίζετε το χτύπημα για 5 λεπτά να φουσκώσει.
3. Μειώνετε λίγο την ταχύτητα και ρίχνετε ένα-ένα τα αυγά να ανακατευτούν καλά στο μείγμα. Προσθέτετε το ξύσμα λεμονιού, τη μαστίχα, το αλάτι και τη βανίλια.
4. Ρίχνετε τμηματικά το γιαούρτι εναλλάξ με τη φαρίνα συνεχίζοντας το χτύπημα σε μεσαία-χαμηλή ταχύτητα.
5. Βάζετε το μείγμα μέσα στη φόρμα και ψήνετε το γλυκό για 1 ώρα μέχρι να ξεκολλάει από τα τοιχώματα της φόρμας. Αν τρυπήσετε το γλυκό με ένα μαχαίρι και αυτό βγει καθαρό, τότε το γλυκό είναι ψημένο.
6. Βγάζετε το ψημένο γλυκό από το φούρνο και το αφήνετε να κρυώσει πλήρως πριν ετοιμάσετε το σιρόπι.
7. Φτιάχνετε το σιρόπι βράζοντας για 15 λεπτά όλα τα υλικά. Περιχύνετε το γλυκό με το ζεστό σιρόπι σιγά-σιγά και το αφήνετε να απορροφηθεί πλήρως πριν το σερβίρετε. Είναι ακόμη καλύτερο την επόμενη και πολύ κρύο.

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΝΤΥΠΟ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΒΟΥΝΙΩΤΙΣΣΑΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΙΕΡΕΑΣ Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΡΑΜΑΝΤΑΝΑΚΗΣ ΤΗΛ. 6939187930
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΩΝ
ΜΑΡΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΛΑΜΑΤΕΝΙΑ ΚΙΑΚΗ-ΘΕΟΛΟΓΟΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΥ-ΤΡΑΠ. ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΨΩΜΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ